

II Ca 696/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Sądu Okręgowego Małgorzata Wiśniewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w postępowaniu uproszczonym

w dniu 15 lipca 2021 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z 10 lutego 2021 r.

sygn. akt IX C 2944/20

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego 135 zł z tytułu zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

Małgorzata Wiśniewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 10 lutego 2021 r., w sprawie IX C 2944/20, Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, w punkcie 1. zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 338,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 30 marca 2016 r. do dnia zapłaty, w punkcie 2. w pozostałym zakresie powództwo oddalił, w punkcie 3. kosztami procesu obciążył w całości powoda i w związku z tym zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.817 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sąd Rejonowy uznał, że koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 7.232,40 zł oraz koszty przechowania uszkodzonego pojazdu w wysokości 1.549,80 zł, w sytuacji, gdy uszkodzony w dniu 17 grudnia 2015 r. pojazd (wyprodukowany w roku 1991 i posiadający przebieg 636.543 km) miał przed szkodą wartość 1.600 zł, były niecelowe i ekonomicznie nieuzasadnione. Podkreślił, że poszkodowana dysponowała oszczędnościami w kwocie 2.000 zł, które przeznaczyła na zakup nowego samochodu dla córki - tymi środkami mogła więc sfinansować kupno dla siebie pojazdu podobnej klasy, co uszkodzony w wypadku. W sytuacji, gdy pojazd uległ szkodzie całkowitej (co na żadnym

etapie nie było okolicznością sporną), jego naprawa z ekonomicznego punktu widzenia była nieopłacalna (co było oczywiste dla powoda prowadzącego profesjonalnie działalność gospodarczą m.in. w zakresie napraw samochodów), a likwidacja szkody polegała na zagospodarowaniu wraku, nie zachodziła potrzeba przedłużania okresu korzystania z pojazdu zastępczego i parkowania uszkodzonego samochodu. Za takim wnioskiem przemawia także okoliczność, że poszkodowana odebrała samochód bez naprawy, w stanie uszkodzonym, przy czym nastąpiło to po tym, jak jej córka kupiła sobie nowy samochód, a dotychczas użytkowany pojazd przekazała poszkodowanej. W takich okolicznościach Sąd Rejonowy uznał najem pojazdu zastępczego oraz przechowanie wraku za zasadne maksymalnie w okresie nie dłuższym niż uznany przez pozwanego, tj. przez 32 dni (do końca 7 dnia po poinformowaniu o wysokości szkody), w wyniku czego przyznane zostało przez pozwanego odszkodowanie w wysokości odpowiednio 2.952 zł (przy stawce dobowej najmu 75 zł netto) i 663 zł (przy stawce dobowej przechowania 20,72 zł brutto), a nie przez 42 dni (za okres od 17 grudnia 2015 r. do 27 stycznia 2016 r.), jak domagał się powód. Sąd Rejonowy ustalił także, że 12 stycznia 2016 r. na rachunek powoda została przelana przez pozwanego kwota 1.200 zł z tytułu szkody całkowitej.

Apelację od wyroku wniósł powód.

Powód zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie punktu 2. i 3., zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie przepisów postępowania:

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² art. 1 pkt. 2) i pkt. 5) k.p.c. w zw. z art. 505⁷ § 1 i § 2 k.p.c. przez niewzięcie pod uwagę tego, że okolicznością przedmiotowo istotną z punktu widzenia rozstrzygnięcia w zakresie roszczenia o zwrot kosztów przechowywania wraku było to, czy stawka dobową za przechowywanie wraku ustalona przez powoda w wysokości 36,90 zł brutto ma charakter rynkowy i czy nie odbiega od stawek stosowanych na rynku lokalnym, co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego w tym zakresie, co miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy w zakresie roszczenia o zwrot kosztów przechowywania w okresie uznanym przez pozwanego,
- art. 230 k.p.c. przez brak uznania przez Sąd I instancji za przyznany fakt dotyczący rynkowości stawki dobowej za przechowywanie wraku ustalonej przez powoda w wysokości 36,90 zł brutto, pomimo tego, że strona pozwana nie wypowiedziała się w toku procesu co do twierdzeń powoda w tym zakresie w żaden sposób, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego uznania, że kwestia wysokości stawki dobowej za przechowywanie wraku i rynkowość stawki ustalonej przez powoda jest przedmiotem sporu między stronami, co miało wpływ na rozstrzygnięcie w zakresie roszczeń powoda o zwrot kosztów przechowywania wraku za uznany przez pozwanego okres przechowywania wraku,
- art. 227 k.p.c. przez uznanie, że fakt dotyczący wartości pojazdu sprzed szkody jest faktem mającym dla rozstrzygnięcia sprawy, w zakresie roszczenia powoda o zwrot kosztów przechowywania wraku za okres 32 dni uznanych przez pozwanego, istotne znaczenie, pomimo tego, że czas trwania postępowania likwidacyjnego był uzależniony od samego pozwanego, który je prowadził, a więc koszty powstałe w związku z przechowywaniem wraku były konsekwencją działania pozwanego, a nie powoda czy poszkodowanego, a sam pozwany uznał za uzasadniony okres 32 dni przechowywania wraku, co miało wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, albowiem Sąd I instancji błędnie uznał, że powodowi nie należy się pełen zwrot kosztów przechowywania wraku za bezsporny między stronami okres 32 dni przechowywania wraku

oraz naruszenie przepisów prawa materialnego:

- art. 354 § 2 Kodeksu cywilnego (zwanego dalej k.c.), art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c. w zw. z art. 17 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt. 2) ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez ich błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że obowiązek wierzyciela do zmniejszenia rozmiarów szkody w przedmiotowej sprawie powinien polegać na przyjęciu stawki dobowej za przechowywanie wraku w wysokości stawki uznanej przez pozwanego (20,72 zł brutto), pomimo tego, że stawka dobową ustalona przez powoda (36,90 zł brutto) była stawką rynkową, czego sam pozwany

nie kwestionował, a sam nie zaoferował poszkodowanemu przechowywania wraku na czas likwidacji szkody, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd I instancji, że przyznane i wypłacone przez pozwanego odszkodowanie z tytułu zwrotu kosztów przechowywania wraku pokryło poniesioną przez poszkodowanego szkodę w tym zakresie,

- art. 361 k.c., art. 363 § 1 k.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 818 k.c., art. 822 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c., art. 826 § 1 i § 3 k.c., art. 9a i art. 13 ust. 2, art. 16 ust 2 pkt 2 oraz art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich błędną wykładnię przejawiającą się w przyjęciu, że przyznana przez pozwanego kwota odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów przechowywania wraku w całości pokryła poniesioną przez poszkodowanego szkodę, pomimo tego, że pozwany nie wykazał, aby ustalona przez powoda stawka dobową za przechowywanie wraku była stawką nierynkową i niewystępującą na rynku lokalnym.

Apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 517,76 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 30 marca 2016 r. do dnia zapłaty,
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505¹ § 1 k.p.c. niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym. Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego (postanowieniem z 15 lipca 2021 r. wnioski dowodowe zawarte w apelacji zostały oddalone na podstawie art. 235² § 1 pkt 2) k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. jako nieistotne dla rozstrzygnięcia sprawy), uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 387 § 2 k.p.c.).

Apelacja powoda dotyczyła wyłącznie rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie roszczenia powoda o zwrot kosztów przechowywania wraku uszkodzonego pojazdu, przy czym powód w apelacji nie kwestionował stanowiska Sądu Rejonowego, że nie mógł zostać uznany za uzasadniony (celowy) czas przechowywania wraku dłuższy niż 32 dni. Apelacja obejmowała jedynie ustalenie stawki dobowej należnej w tym okresie za przechowywanie wraku, która według powoda powinna być określona na kwotę 36,90 zł brutto i uzasadniała całkowity koszt przechowywania w wysokości 1.180,80 zł. Przy uwzględnieniu, że pozwany wypłacił z tego tytułu kwotę 663 zł, powód domagał się zapłaty dodatkowej kwoty 517,80 zł.

W odpowiedzi na apelację pozwany argumentował, że powód utracił prawo do skutecznego zarzucania w apelacji uchybienia przez Sąd I instancji przepisom postępowania przy oddaleniu wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej na okoliczność ustalenia m.in. rynkowych stawek dobowych za przechowywanie wraków w wyspecjalizowanych parkingach na rynku lokalnym z tej przyczyny, że po oddaleniu przez Sąd I instancji tego wniosku na rozprawie w dniu 29 stycznia 2021 r. powód (jego pełnomocnik) nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. Zważywszy, że pełnomocnik powoda nie był obecny na rozprawie 29 stycznia 2021 r., a w tym dniu rozprawa została zamknięta, po czym 10 lutego 2021 r. został wydany zaskarżony wyrok, pogląd pozwanego – w ocenie Sądu odwoławczego – nie był uprawniony. Zważywszy, że przepis art. 162 k.p.c. przewiduje zgłoszenie zastrzeżenia najpóźniej na kolejnym posiedzeniu, a w rozpoznawanej sprawie z uwagi na zakończenie postępowania w sądzie pierwszej instancji takie posiedzenie się nie odbyło, powód mógł zarzuty

naruszenia przepisów postępowania podnieść w apelacji. Uzasadniona jest bowiem taka wykładnia przepisu art. 162 k.p.c., w myśl której w takiej sytuacji, gdy przed sądem nie odbywa się już posiedzenie, na którym według art. 162 § 1 k.p.c. stronie przysługuje prawo zgłoszenia zarzutów, strona nie zgłosiła zastrzeżeń przed sądem pierwszej instancji bez swojej winy (art. 162 § 3 k.p.c.) i może powoływać się na uchybienie w postępowaniu odwoławczym.

Przedstawiona ocena nie miała jednak wpływu na skuteczność środka odwoławczego, ponieważ Sąd Okręgowy uznał, że precyzyjne ustalenie wysokości stawki dobowej za przechowanie wraku uszkodzonego pojazdu nie ma w rozpoznawanej sprawie wpływu na ocenę zasadności roszczenia powoda dochodzonego w apelacji. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I instancji, że powód, otrzymując od pozwanego kwotę łączną 3.768,75 zł, uzyskał odszkodowanie w pełni zaspokajające jego roszczenia (nabyte od poszkodowanej) związane ze zdarzeniem z 17 grudnia 2015 r. z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego i kosztów przechowywania wraku – przy uwzględnieniu zasady rekompensaty przez ubezpieczyciela wyłącznie kosztów celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozostających w związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym. Przy uwzględnieniu przepisów art. 362 k.c. oraz art. 16 ust. 1 punkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 roku, poz. 473) – poszkodowany ma nadto obowiązek minimalizacji szkody rozumiany jako zapobieżenie, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Wskazał na taki obowiązek Sąd I instancji.

Trafny jest wyrażony w orzecznictwie pogląd, że o ile zasada pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o konieczności zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na pokrycie kosztów czasowego używania pojazdu zastępczego w związku z niemożliwością korzystania z dotychczasowego pojazdu z uwagi na jego uszkodzeniu lub zniszczenie, to nie oznacza to, że pokryte mają zostać wszelkie poniesione koszty wynajęcia pojazdu zastępczego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r., IV CK 672/03). To samo odnosi się do kosztów przechowania wraku pojazdu, który doznał zniszczenia (szkody całkowitej). M.in. w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11 wyrażony został pogląd, który Sąd Okręgowy w składzie orzekającym podziela, że skoro istnieje obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów, wynikający z przepisów art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c., to na dłużniku ciąży obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, nie dających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela i obciążeniem dłużnika. Trafne jest wskazanie Sądu Najwyższego, że różnorodność okoliczności związanych z następstwami wypadku komunikacyjnego oraz sytuacją życiową poszkodowanego nie pozwala na formułowanie w tym względzie kazuistycznych wskazań; podlegają one ocenie indywidualnej w konkretnej sprawie. Nie można zatem wykluczyć sytuacji, w której wymagane będzie od poszkodowanego, by podjął się naprawy uszkodzonego pojazdu, ewentualnie nabycia nowego pojazdu przy szkodzie całkowitej, ze środków własnych bądź przy pomocy finansowania zewnętrznego, jak pożyczka, kredyt, kredytowana naprawa bezgotówkowa wykonana przez podmiot gotowy podjąć takie ryzyko. Podobny pogląd wyraził Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z 26 maja 2017 r., XIII Ga 1185/16, podkreślając, że poszkodowany obowiązany jest dołożyć rozsądnych starań, aby nie powiększać rozmiaru szkody. Zwlekanie z rozpoczęciem naprawy ponad miarę, wbrew obowiązkowi minimalizacji szkody, powoduje przerwanie związku przyczynowego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. między wypadkiem a niemożnością korzystania z uszkodzonego pojazdu.

Co do zasady Sąd w składzie orzekającym uznaje, że wartością graniczną celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego i przechowanie pojazdu uszkodzonego w wypadku – zwłaszcza przy bezspornej szkodzie całkowitej - jest wartość pojazdu przed szkodą. Nie można bowiem przyjmować, by człowiek rozsądnie działający i dbający należycie o własny interes decydował się na powstanie zobowiązania z tytułu najmu pojazdu zastępczego i przechowania przewyższającego wielokrotnie wartość jego pojazdu przed szkodą, nie mając pewności, czy ubezpieczyciel te koszty pokryje. Nie można też usprawiedliwić tych kosztów z punktu widzenia obowiązku wierzyciela zmniejszania rozmiarów szkody. Raz jeszcze należy podkreślić, że na poszkodowanym spoczywa obowiązek minimalizacji szkody i stosowania środków zaradczych w sposób racjonalny oraz proporcjonalny.

Ta granica w rozpoznawanej sprawie została przekroczona, skoro według szacunku ubezpieczyciela wartość pojazdu przed szkodą wynosiła zaledwie 1.600 zł (i nie było w tym zakresie sporu), natomiast koszty najmu pojazdu zastępczego miały wynieść 7.232,40 zł a koszty przechowania uszkodzonego wraku 1.549,80 zł (łącznie niemal 9.000 zł). Doprowadzenie do powstania takich kosztów, w rozmiarze przewyższającym kilka razy wartość pojazdu przed szkodą, należy uznać za działanie pozostające poza zakresem związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem a tymi kosztami. Ocena ta jest uprawniona w okolicznościach sprawy również z uwagi na okoliczności ustalone przez Sąd Rejonowy (niekwestionowane w apelacji), że poszkodowana dysponowała środkami pieniężnymi na kupno samochodu w miejsce zniszczonego w wypadku. W takich okolicznościach koszty wielokrotnie przewyższające wartość pojazdu uszkodzonego, związane z jego przechowywaniem i najmem pojazdu zastępczego, powinny być uznane za niecelowe i ekonomicznie nieuzasadnione. Skoro pozwany wypłacił odszkodowanie wynoszące łącznie 3.768,75 zł (nie licząc odszkodowania odpowiadającego wartości uszkodzonego pojazdu), to – przy uwzględnieniu przywołanej zasady - spełnił świadczenie w całości.

Podkreślenia wymaga, że pozwany już 29 grudnia 2015 r. poinformował, że naprawa pojazdu jest ekonomicznie nieuzasadniona i ta ocena nie została zakwestionowana przez poszkodowaną bądź powoda. Nie było żadnych wątpliwości co do tego, że szkoda ma charakter całkowity i że zachodzi potrzeba zagospodarowania wraku. W takich okolicznościach odpłatne parkowanie wraku przez okres aż 42 dni po wypadku świadczy o braku podjęcia przez poszkodowanego działań zmierzających do minimalizowania szkody, a wręcz stanowi nadużycie prawa podmiotowego. To, że poszkodowana zawarła z powodem umowę przewidującą parkowanie uszkodzonego pojazdu od dnia 17 grudnia 2015 r. przez czas nieokreślony do dnia zabrania wraku z parkingu w celu kasacji lub sprzedaży (por. umowa k. 25 akt), nie oznacza, że koszty za cały ten okres pozwany miał obowiązek zrefundować. Za przechowywanie wraku pozwany powinien bowiem zapłacić tylko w takim zakresie, jaki wyznaczają celowe i ekonomiczne uzasadnione koszty takiego parkowania, a nie ustalenia pomiędzy poszkodowaną i powodem. Ponownie należy powtórzyć, że o ile nie wystąpią szczególne okoliczności, graniczną wartością kosztów dodatkowych związanych przyczynowo ze szkodą komunikacyjną, powstałych w związku z parkowaniem uszkodzonego pojazdu i korzystaniem z pojazdu zastępczego, będzie w przypadku szkody całkowitej wartość pojazdu przed szkodą. Z tego względu domaganie się przez powoda zapłaty jakiegokolwiek dodatkowej kwoty ponad już wypłaconą przez pozwanego było bezpodstawne. Przyjęta ocena eliminowała potrzebę badania przez Sąd odwoławczy, czy stawka dzienna za przechowanie pojazdu powinna wynosić tyle, ile przyjął pozwany, czy 36,90 zł, jak ustalili poszkodowana z powodem. W każdym przypadku bowiem świadczenie już spełnione przez pozwanego pokryło bowiem szkodę w całości.

Wobec powyższej oceny pozbawione znaczenia okazały się zarzuty naruszenia przepisów art. 227 k.p.c., art. 235² k.p.c., art. 230 k.p.c. podniesione w kontekście błędnego określenia przez Sąd I instancji stawki dziennej za przechowanie uszkodzonego pojazdu w wysokości innej niż wskazywana przez powoda.

Nie był zasadny także zarzut naruszenia art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c. w zw. z art. 17 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt. 2) ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez ich błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że obowiązek wierzyciela do zmniejszenia rozmiarów szkody w przedmiotowej sprawie powinien polegać na przyjęciu stawki dobowej za przechowywanie wraku w wysokości stawki uznanej przez pozwanego (20,72 zł brutto), ponieważ Sąd Rejonowy nie zastosował ww. przepisów w podany sposób i nie wywiódł z nich takiego obowiązku wierzyciela; przyczyna nieuwzględnienia roszczenia powoda dotyczącego kosztów przechowywania uszkodzonego pojazdu (ponad kwotę wypłaconą przez pozwanego) była inna.

Chybiony okazał się także zarzut naruszenia art. 361 k.c., art. 363 § 1 k.c., art. 415 k.c. w zw. z art. 818 k.c., art. 822 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c., art. 826 § 1 i § 3 k.c., art. 9a i art. 13 ust. 2, art. 16 ust 2 pkt 2 oraz art. 17 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez przyjęcie przez Sąd orzekający, że przyznana przez pozwanego kwota odszkodowania z tytułu zwrotu kosztów przechowywania wraku w całości pokryła poniesioną przez poszkodowanego szkodę (przy

czym zarzucanego uchybienia nie można zakwalifikować jako błędnej wykładni ww. norm). Jak wyjaśniono wyżej, naprawienie szkody przez pozwanego było pełne i odpowiadało ww. normom.

Sąd Okręgowy oddalił apelację w oparciu o art. 385 k.p.c., o czym orzekł w punkcie 1. wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. Wobec oddalenia apelacji powoda obciąża obowiązek zwrotu na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego przez niego poniesionych. Dlatego Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 135 zł, ustaloną na podstawie § 2 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2018 r. poz. 265 t.j.).

Małgorzata Wiśniewska